

Spørgsmaal, aldeles forskjelligt herfra, er det, hvorvidt Administrationen i det Forhold har gjort Gøt eller Andet, som kunde vække Anstød. Dette maa vistnok paatales, men ikke i denne Sag. Fra denne reent formelle Side, mener jeg, at her er en Sammenblanding tilstede, som man for Principets Skyld skulde undgaae. Hvis man mener, at Udgiften slet ikke burde have fundet Sted, eller at man kunde have havt Sagen for billigere Kjøb, saa maa man, hvis man vil foretage Noget derved, gjøre Udsettelse. Det er det, som her foreligger. Det Andet derimod, hvorledes Børnepligtsloven skal forstaaes, og hvorledes Baabenmagten skal anvendes, kan være overmaade vigtige Spørgsmaal, men bør ikke trækkes ind under denne Sag, der angaaer Behandling af Statsrevisionens Beretning om Regnskabet.

Ordføreren: Jeg skal i denne Anledning kun bringe i Erindring, at Ordføreren, ved at motivere dette Punkt, gjorde det aldeles tørt og forretningsmæssigt. Han sagde, at her foreslaae en Udgift, om hvilken det var inconfesso, at den ikke var hjemlet i Finantsloven, at det altsaa var Revisionens og Decisionens Pligt, at undersøge, hvorvidt den maatte erkjendes for at være nødvendig og hensigtsmæssig, og at Resultatet af denne Undersøgelse havde været, at, medens der fra Bestyrelsens Side gjordes, hvad jeg gjentagende vil kalde en kun løs Paaastand gjældende om, at denne Udgift var nødvendig og hensigtsmæssig, havde Udvalget derimod ikke kunnet erkjende den for at være nødvendig og hensigtsmæssig og havde derhos havt Tvivl om, hvorvidt den var lovsig. Af denne Grund troede man, at det var en Post, der kunde være decideret til Ansvar, dersom det ikke i det Hele taget var sleet aldeles bona fide, og man ikke var kommen til at tænke paa det hele Forhold, og derved succesfuld kommen til at undersøge Forholdet. Mit sidste Ord i denne Sag er, at saadant Noget staaer som saa meget Andet, til man rører ved det, men tager man først fat paa det, saa skal det falde.

Kirke- og Underviisningsministeren: Naar den ærede Ordfører som en Art

Bebredelse mod den Fremgangsmaade, der var brugt fra en anden Side, omtalte, at han havde taget Sagen tørt og forretningsmæssigt, saa troer jeg, især med denne Gjenstand for Øie, at det dog ikke just var nogen Feil, at tage Sagen lidt mindre tørt, da man jo uægtelig — forresten med al Ægtelse for den ærede Statsrevisions Arbejder — her har faaet rigeligt af det Tørre; men jeg kan dog ikke andet end vedblivende være af den Formening, at jeg havde al mulig Opfordring til at udtale mig, som jeg gjorde, og til ikke at tage Sagen saa ganske let; thi jeg maa gjentage, at det er mig ikke bevidst, at der hverken mundtlig eller skriftlig — idetmindste ikke saaledes, at der er noget Spor deraf — er fremkommet nogen Dadel over Theaterdirecteuren, med Hensyn til denne Deel af hans Bestyrelse, medens han jo forresten har faaet og faaer daglig saamegen Dadel, at han vel neppe er saa ømsindst, at han, hvis der herfra udtaltes nogen Dadel om ham, derfor vilde tage sig det saameget nær, men vistnok vilde at finde sig deri. Derimod er der en anden Sag med Hensyn til, hvad der nu foreligger, som man har bragt paa Bane, nemlig om hvorvidt den Art Poster ere passende for Soldaten. Dette er dog aabenbart ikke min Sag som Cultusminister. Det tilhører Krigsministeriet at komme til en klar Anskuelse om, hvorvidt det skulde være stemmende med en Soldats Ære at staae i Theatret, eller om det er bedre at staae f. Ex. i Bankens Kjalder. For Cultusministeren, der staaer i Spidsen for Bestyrelsen af Theatret, er det Pligt, saavidt som muligt at see hen til, om det er den hensigtsmæssigste Maade at opnaae det, man tilstgter for Theatret; og jeg har ikke kunnet faae nogen anden Overbeviisning, end min tidligere, som jeg derfor fremdeles skal fastholde.

Formanden: Da Flere have ønsket Ordet, skal jeg slutte Forhandlingerne for idag, og opgive Dagsordenen for næste Møde.

Forinden skal jeg imidlertid anmeldte, at jeg fra Formanden i det andet Thing har modtaget det i dette Thing vedtagne Forslag til Lov om den svæven de. Staa gjæld